

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN
TUOMIO (laajennettu neljäs jaosto)

12 päivänä heinäkuuta 2001 *

Asiassa T-120/99,

Christina Kik, kotipaikka Haag (Alankomaat), edustajanaan asianajaja
G. L. Kooy, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

jota tukee

Helleenien tasavalta, asiamiehinään K. Samoni-Randou ja S. Vodina, prosessi-
osoite Luxemburgissa,

väliintulijana,

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

KIK V. SMHV

vastaan

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), asiamiehinään O. Montalto ja J. Miranda de Sousa, avustajanaan asianajaja J. Bourgeois,

vastaajana,

jota tukevat

Espanjan kuningaskunta, asiamiehenään S. Ortiz Vaamonde, prosessiosoite Luxemburgissa,

ja

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään G. Houttuin ja A. Lo Monaco,

väliintulijoina,

jossa kantaja on nostanut kanteen sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) kolmannen valituslautakunnan 19.3.1999 tekemästä päätöksestä (asia R 65/98-3),

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIN (laajennettu neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. Mengozzi sekä tuomarit R. García-Valdecasas, V. Tiili, R. M. Moura Ramos ja J. D. Cooke,

kirjaaja: H. Jung,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 19.5.1999 toimitetun kanteen,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 18.8.1999 toimitetun vastineen,

ottaen huomioon sen, että asia on siirretty viiden tuomarin kokoonpanossa toimivan jaoston käsiteltäväksi,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 10.3., 20.3. ja 22.3.2000 toimitetut Espanjan kuningaskunnan, Helleenien tasavallan ja Euroopan unionin neuvoston väliintulokirjelmät,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen laajennetun neljännen jaoston puheenjohtajan määräyksen, jolla Euroopan yhteisöjen komission väliintulohakemus hylättiin liian myöhään esitettyinä,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 9.6.2000 toimitetut kantajan esittämät huomautukset väliintulokirjelmiin,

ottaen huomioon 23.1.2001 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) (jäljempänä virasto) menettelyissä käytettävistä kielistä säädetään yhteisön tavaramerkistä 20 päivänä joulukuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1) 115 artiklassa. Tässä artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Yhteisön tavaramerkkiä koskevat hakemukset jätetään yhdellä Euroopan yhteisöjen virallisella kielellä.

2. Viraston kielet ovat englanti, espanja, italia, ranska ja saksa.

3. Hakijan on ilmoitettava toinen kieli, joka on viraston kieli ja jonka hän hyväksyy mahdollisessa menettelyssä käytettäväksi kieleksi väite-, menettämis- ja peruuttamismenettelyissä.

Jos hakemus on jätetty kielellä, joka ei ole viraston kieli, viraston on huolehdittava 26 artiklan 1 kohdassa kuvaillun hakemuksen kääntämisestä hakijan ilmoittamalle kielelle.

4. Jos yhteisön tavaramerkin hakija on ainoa osapuoli viraston menettelyssä, menettelyn kieli on yhteisön tavaramerkkiä koskevaa hakemusta jätettäessä käytetty kieli. Jos hakemus on jätetty muulla kuin jollakin viraston kielellä, virasto voi lähettää kirjallisia tiedonantoja hakijalle tämän hakemuksessa ilmoittamalla toisella kielellä.

5. Väite ja menettämistä tai mitättömyyttä koskeva vaatimus on jätettävä jollakin viraston kielellä.

6. Jos väitteeseen tai menettämistä tai mitättömyyttä koskevaan vaatimukseen 5 kohdan mukaisesti valittu kieli on tavaramerkkihakemuksen kieli tai toinen tätä hakemusta jätettäessä ilmoitettu kieli, tämä kieli on menettelyssä käytettävä kieli.

Jos väitteeseen tai menettämistä tai mitättömyyttä koskevaan vaatimukseen 5 kohdan mukaisesti valittu kieli ei ole tavaramerkkihakemuksen kieli eikä toinen tätä hakemusta jätettäessä ilmoitettu kieli, väitteen tai menettämistä tai mitättömyyttä koskevan vaatimuksen esittäjän on omalla kustannuksellaan toi-

mitettava asiakirjasta käännös joko tavaramerkkihakemuksen kielellä, jos se on jokin viraston kielistä, tai toisella tavaramerkkihakemusta jätettäessä ilmoitetulla kielellä; käännös on toimitettava täytäntöönpanoasetuksessa säädettyssä määräjassa. Kielestä, jolle asiakirja on käännetty, tulee siten menettelyssä käytettävä kieli.

7. Väite-, menettämis-, mitättömyys- ja muutoksenhakumenettelyn osapuolet voivat sopia jonkun muun Euroopan yhteisöjen virallisen kielen käyttämisestä menettelyssä.”

- 2 Asetuksen N:o 40/94 täytäntöönpanosta 13 päivänä joulukuuta 1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2868/95 (EYVL L 303, s. 1) 1 artiklan 1 säännön 1 kohdan j alakohdan mukaan rekisteröintihakemuksessa on asetuksen N:o 40/94 115 artiklan 3 kohdan mukaisesti ilmoitettava ”toinen kieli”.

Asian tausta

- 3 Kantaja, joka on Alankomaissa, teollisoikeuksiin erikoistuneessa toimistossa työskentelevä asianajaja ja tavaramerkkiasiamies, haki 15.5.1996 virastolta yhteisön tavaramerkkiä asetuksen N:o 40/94 perusteella.

- 4 Merkki, jolle rekisteröintiä haettiin, on sana KIK.

- 5 Palvelut, joita varten rekisteröintiä haettiin, kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan, 15 päivänä kesäkuuta 1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkaan 42.
- 6 Kantaja oli hollanninkielisessä hakemuksessaan ilmoittanut hollannin myös ”toiseksi kieleksi”.
- 7 Tutkija hylkäsi 20.3.1998 hakemuksen siitä syystä, että kantaja ei ollut täyttänyt kieliin liittyvää muotovaatimusta eli hän ei ollut ilmoittanut englantia, espanjaa, italiaa, ranskaa tai saksaa ”toiseksi kieleksi”.
- 8 Kantaja haki 4.5.1998 muutosta tutkijan päätökseen sillä perusteella, että tutkijan päätös, jolla kantajan rekisteröintihakemus oli hylätty, oli lainvastainen, koska se perustui lainvastaisiin asetuksen säännöksiin. Kantaja haki muutosta hollanniksi sekä varauksin englanniksi.
- 9 Valitus siirrettiin 2.6.1998 viraston valituslautakuntaan.
- 10 Valitus hylättiin 19.3.1999 tehdyllä päätöksellä (jäljempänä riidanalainen päätös) siitä syystä, että kantaja oli ilmoittanut ”toiseksi kieleksi” saman kielen, jolla kantaja oli jättänyt rekisteröintihakemuksen, minkä vuoksi hakemuksessa katsottiin olevan muotovirhe, eikä varsinaisena hylkäämisperusteena käytetty sitä kantajan toista virhettä, että hän ei ollut ilmoittanut ”toiseksi kieleksi” yhtä viraston viidestä kielestä. Valituslautakunta korosti riidanalaisessa päätöksessään

sitä, että virasto ja sen valituslautakunnat ovat sidottuja soveltamaan asetusta N:o 40/94 siinäkin tapauksessa, että virasto katsoisi asetuksen olevan ristiriidassa yhteisön primaarioikeuden kanssa. Tässä yhteydessä valituslautakunta muistutti, että yhteisön tuomioistuimen tehtävänä on varmistaa, että perustamissopimusta tulkittaessa ja sovellettaessa noudatetaan lakia ja että yhteisön tuomioistuin on toimivaltainen tutkimaan asetuksen N:o 40/94 115 artiklan lainmukaisuuden.

Asianosaisten vaatimukset

11 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen tai muuttaa sitä

— velvoittaa viraston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

12 Virasto vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

- 13 Helleenien tasavalta vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo kantajan kanteen perustelluksi.
- 14 Espanjan kuningaskunta ja neuvosto vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkää kanteen.

Kanteen tutkittavaksi ottaminen

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

- 15 Virasto esittää aluksi, että nyt käsiteltävänä oleva kanne, jossa vaaditaan sen toteamista, että asetuksen N:o 40/94 115 artikla on lainvastainen, on jätettävä tutkimatta. Virasto katsoo, että vaikka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaisikin asetuksen N:o 40/94 115 artiklassa säädetyn, kielivalikoimaa koskevan rajoituksen lainvastaiseksi, ei se voi johtaa riidanalaisen päätöksen kumoamiseen. Virasto (ensin tutkija ja sitten valituslautakunta) ei nimittäin ole hylännyt kantajan rekisteröintihakemusta sillä perusteella, ettei kantaja ollut ilmoittanut yhtä viraston kielistä ”toiseksi kieleksi”, vaan siitä syystä, että kantaja ei ollenkaan ollut valinnut ”toista kieltä”. Valituslautakunta on viraston mukaan katsonut täysin perustellusti, että asetuksen N:o 40/94 115 artiklan 3 kohdassa olevalla ilmauksella ”toinen kieli” voidaan ainoastaan tarkoittaa eri kieltä kuin sitä, jota käytetään rekisteröintihakemuksessa.
- 16 Viraston mukaan kantajan rekisteröintihakemus on todellisuudessa hylätty sen säännöksen nojalla, jonka mukaan jokaisen yhteisön tavaramerkkihakemuksen

hakijan on ilmoitettava hakemuksessaan toiseksi kieleksi jokin muu kieli kuin se, jota hakemuksessa ollaan käytetty (115 artiklan 3 kohdan ensimmäisen virkkeen ensimmäinen lause: ”Hakijan on ilmoitettava toinen kieli”). Kantaja ei kuitenkaan ole edes kiistänyt tämän velvollisuuden laillisuutta.

- 17 Viraston mukaan kantaja ei voi vedota siihen, että asetuksen N:o 40/94 115 artiklassa säädetty viiden kielen rajoitus olisi mahdollisesti lainvastainen, vaatiakseen riidanalaisen päätöksen kumoamista. Tämä lainvastaisuusväite on jätettävä tutkimatta, koska riidanalaisen päätöksen ja säännöksen, jota vastaan väite on esitetty, väliltä puuttuu oikeudellinen yhteys. Lisäksi virasto huomauttaa, että nyt käsiteltävänä oleva riita näyttää olevan keinotekoinen tai kuvitteellinen. Kantaja on itse asiassa, kuten hän myös itse on myöntänyt, käyttänyt nyt kyseessä olevaa rekisteröintihakemusmenettelyä yksinkertaisesti prosessuaalisena strategiana voidakseen oikeudessa puolustaa niitä ammatillisia intressejään, joita hänellä on hollanninkielisenä tavaramerkkiasiamiehenä.
- 18 Myös Espanjan hallitus katsoo, että asetuksen N:o 40/94 115 artiklan lainvastaisuus, johon kantaja on vedonnut, ei koske tarkasti ottaen sitä säännöstä, johon riidanalainen päätös perustuu. Kantajan nostama kanne on lisäksi hypoteettinen. Kantajalla ei muutenkaan ole riittävää intressiä tehdä asetuksen N:o 40/94 115 artiklasta lainvastaisuusväitettä, kun otetaan huomioon se, että hän ei ole tehnyt väitettään yhteisön tavaramerkin hakijan ominaisuudessa vaan tavaramerkkiasiamiehen ominaisuudessa. Espanjan hallituksen mukaan kantaja ei ole myöskään selvästi ilmoittanut niitä asetuksen säännöksiä, joiden hän katsoo olevan lainvastaisia. Lainvastaisuusväite tulisi jättää tutkimatta myös tästä syystä.
- 19 Kantaja kiistää ne väitteet, joiden mukaan hänen lainvastaisuusväitteensä tulisi jättää tutkimatta. Kantaja korostaa vetoavansa sen säännöksen lainvastaisuuteen, jonka mukaan rekisteröintihakemuksessa on ilmoitettava toinen kieli, joka ei voi olla mikä tahansa Euroopan yhteisöjen virallisista kielistä. Kantajan mielestä riidanalainen päätös perustuu juuri siihen säännökseen, jonka mukaan

hänen on ilmoitettava jokin toinen kieli, joka ei voi olla hollanti. Kantaja katsoo lisäksi, että hänellä on ilmeinen intressi sen suhteen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien hyväksyy hänen kanteensa, lainvastaisuusväite mukaan lukien, koska hänen etunsa mukaista on todellakin, että hänen rekisteröintihakemuksensa käsitellään ja hakemuksen kohteena oleva sana rekisteröidään.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 20 Aluksi on syytä muistuttaa, että asetuksen N:o 40/94 63 artiklan 2 kohdan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vireille saatettujen, valituslautakuntien päätöksistä tehtyjen kanteiden perusteena ”voi olla puuttuva toimivalta, olennaisen menettelymääräyksen rikkominen, perustamissopimuksen, tämän asetuksen tai niiden soveltamista koskevan oikeussäännön rikkominen taikka harkintavallan väärinkäyttö”. Kantaja on kanteessaan moittinut valituslautakuntaa siitä, että tämä on soveltanut lainvastaisia eli perustamissopimuksen kanssa yhteensopimattomia säännöksiä. Kantaja on, vetoamatta kuitenkaan nimenomaisesti EY 241 artiklaan, tehnyt tässä artiklassa tarkoitetun lainvastaisuusväitteen, kun hän on esittänyt, että valituslautakunnan ei olisi pitänyt soveltaa asetuksen N:o 40/94 115 artiklaa ja asetuksen N:o 2868/95 1 artiklan 1 säännön 1 kohdan j alakohtaa, koska nämä säännökset ovat lainvastaisia (kanteen 16 kohta), ja kun hän on vaatinut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta toteamaan nämä säännökset lainvastaisiksi, mikäli se katsoo, ettei valituslautakunta voinut olla soveltamatta niitä (kanteen 23 kohta).

- 21 Edelleen heti aluksi on syytä muistuttaa, että EY 241 artiklassa määrätään, että ”vaikka 230 artiklan viidennessä kohdassa mainittu määräaika on päättynyt, asianosainen voi riidassa, joka koskee Euroopan parlamentin ja neuvoston yhdessä antamaa asetusta taikka neuvoston, komission tai [Euroopan keskuspankin] asetusta, vaatia yhteisön tuomioistuimessa 230 artiklan toisessa kohdassa mainitulla perusteella, että asetusta ei sovelleta”. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 241 artikla on ilmaus yleisestä periaatteesta, jonka

mukaan jokaisella on häntä suoraan ja erikseen koskevan päätöksen kumoamiseksi oikeus riitauttaa sellaisten aiemmin annettujen toimielinten säädösten pätevyys, jotka muodostavat riidanalaisen päätöksen oikeudellisen perustan, jos kyseisellä henkilöllä ei ole ollut oikeutta nostaa EY 230 artiklan nojalla suoraa kannetta näistä säädöksistä, joiden seuraukset hän näin joutuu kantamaan ilman, että hänellä olisi ollut tilaisuutta vaatia niiden kumoamista (ks. asia 92/78, Simmenthal v. komissio, tuomio 6.3.1979, Kok. 1979, s. 777, 39 kohta). Näin ollen vaikka asetuksessa N:o 40/94 ei nimenomaisesti mainita lainvastaisuusväitettä sellaisena liitännäisenä oikeussuojakeinona, jota oikeussubjektit voivat käyttää vaatiessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan viraston valituslautakunnan päätöksen tai muuttamaan sitä, ei maininnan puuttuminen kuitenkaan estä oikeussubjekteja esittämästä lainvastaisuusväitettä tällaisen kanteen yhteydessä. Tämä oikeus on seurausta edellä mainitussa oikeustapauksessa esitetystä yleisestä periaatteesta.

22. Lisäksi on todettava, että siltä osin kuin kantaja on riitauttanut asetuksen N:o 40/94 115 artiklassa säädetyn velvollisuuden ilmoittaa ”toinen kieli”, kantajan tekemä lainvastaisuusväite täyttää kaikki tutkittavaksi ottamiselle edellä mainitussa oikeuskäytännössä asetetut ehdot.

23. Ensiksikin riidanalainen päätös on kantajalle osoitettu.

24. Toiseksi, päinvastoin kuin virasto ja Espanjan hallitus ovat todenneet, riidanalaisen päätöksen ja kantajan lainvastaiseksi väittämän velvollisuuden välillä on suora oikeudellinen yhteys (ks. vastaavasti asia 21/64, Macchiorlatti Dalmas e Figli v. korkea viranomainen, tuomio 31.3.1965, Kok. 1965, s. 227, 245; yhdistetyt asiat 275/80 ja 24/81, Krupp v. komissio, tuomio 28.10.1981, Kok. 1981, s. 2489, 32 kohta ja asiat T-6/92 ja T-52/92, Reinartz v. komissio, tuomio 26.10.1993, Kok. 1993, s. II-1047, 57 kohta). On totta, että kantaja oli käyttänyt hollannin kieltä hakemuksessaan, ja että hakemukseen hän oli merkinnyt saman kielen ”toiseksi kieleksi” eli hän oli näin kieltäytynyt noudattamasta säännöstä, joka velvoitti hänet ilmoittamaan ”toiseksi kieleksi” jonkin muun kielen kuin sen, jolla hakemus oli jätetty; näin ollen tutkijan ja valitus-

lautakunnan päätösten perusteluksi riitti se, että tätä säännöstä oli rikottu. Kantajan esittämällä lainvastaisuusväitteellä pyritään nimenomaan osoittamaan, että tämä säännös, jossa on asetettu velvollisuus ilmoittaa ”toiseksi kieleksi” jokin muu kieli kuin rekisteröintihakemuksen kieli (tässä tapauksessa hollannin kieli), on lainvastainen. Tämä kysymys ei eroa siitä kysymyksestä, onko lainvastaista, että hollantia tai tiettyjä muita yhteisön virallisia kieliä ei saa ilmoittaa ”toiseksi kieleksi”. Se velvollisuus, että kantajan on ilmoitettava toinen kieli, joka voi olla ainoastaan joko englanti, espanja, italia, ranska tai saksa, vastaa sitä velvollisuutta, että kantajan on ilmoitettava toiseksi kieleksi jokin muu kieli kuin se, jolla hakemus oli jätetty, eli tässä tapauksessa muu kuin hollannin kieli.

- 25 Näin ollen juuri asetuksen N:o 40/94 115 artiklan 3 kohdan — jonka perusteella hakijan tulee hyväksyä se, että hänellä ei automaattisesti ole oikeutta käyttää kaikissa virastossa käytävissä menettelyissä hakemuksen kieltä — laillisuus on ollut valituslautakunnan päätöksen välittömänä perustana, ja juuri tämän säännöksen laillisuuden kantaja on asettanut kyseenalaiseksi tekemällään lainvastaisuusväitteellä. Viraston väite, jonka mukaan kantaja ei ole väittänyt, että asetuksen N:o 40/94 115 artiklan 3 kohdassa säädetty velvollisuus ilmoittaa toinen kieli olisi pätemätön, on selvästikin väärä. Kantajan kirjelmien perusteella lainvastaisuusväitteen kohteena on se, että hakijan on hyväksyttävä mahdollinen muun kuin oman kielensä käyttäminen, mikä ilmenee sillä tavoin, että hänen on ilmoitettava ”toiseksi kieleksi” jokin muu kieli kuin hakemuksen kieli. Näin ollen kantajan riitauttama säännös on täysin sama kuin se, johon riidanalainen päätös perustuu.
- 26 Kolmanneksi on selvää, että kantajalla ei ole ollut mahdollisuutta nostaa EY:n perustamissopimuksen 173 artiklassa (josta on tullut EY 230 artikla) mainittua kannetta, jolla hän olisi voinut vaatia asetuksessa N:o 40/94 säädetyn kieliä koskevan järjestelyn kumoamista (asia C-270/95 P, Kik v. neuvosto ja komissio, määräys 28.3.1996, Kok. 1996, s. I-1987, jossa pysytettiin asiassa T-107/94, Kik v. neuvosto ja komissio, 19.6.1995 annettu määräys, Kok. 1995, s. II-1717).
- 27 Virasto ja Espanjan hallitus eivät myöskään voi moittia kantajaa siitä, että tämä olisi nostanut ”keinotekoisen”, ”kuvitteellisen” tai ”hypoteettisen” kanteen.

Kirjeenvaihdosta, johon virasto on viitannut, käy tosin ilmi, että kantaja oli ilmoittanut hollannin ”toiseksi kieleksi” täysin tietoisena siitä, että hänen menettelynsä ei ollut sopusoinnussa voimassa olevan lainsäädännön kanssa. Tästä ei voida kuitenkaan tehdä sitä päätelmää, että rekisteröintihakemus ja siihen liittyvä oikeusriita olisivat pelkkää kantajan strategiaa, mistä syystä oikeusriitaa ei voitaisi tutkia tuomioistuimessa.

- 28 Tältä osin on ensiksikin todettava, että asiakirjoista ei ole riittäväällä varmuudella pääteltävissä, että kantaja ei kiinnostunut rekisteröimään hakemuksessaan tarkoitettua sanaa tavaramerkiksi luokkaan 42 kuuluville palveluille. Virasto on muutenkin käsitellyt kantajan rekisteröintihakemuksen normaalissa järjestyksessä, eli ensin hakemus oli tutkimusosaston käsiteltävänä ja sen jälkeen valitusasia oli valituslautakunnan käsiteltävänä, ja molemmat instanssit sovelsivat sovellettavia säännöksiä ilman, että ne olisivat todenneet hakemuksen olevan keinotekoinen, kuvitteellinen tai hypoteettinen.
- 29 Kantajan omapäinen käyttäytyminen hakemuksen jätön yhteydessä osoittaa ainoastaan, että kantaja on itsepintaisesti perännyt oikeuttaan saada käyttää virastossa hollannin kieltä menettelyn kaikissa vaiheissa, ja näin kantajan ja yhteisön viranomaisen välillä on katsottava olevan kaikin tavoin todellinen ja tärkeä ristiriita, joka tämän tuomion 21 kohdassa mainitun yleisen periaatteen mukaisesti voidaan saattaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tutkittavaksi.
- 30 Espanjan hallituksen väitettä, jonka mukaan kantajalla ei ole riittävää intressiä tehdä lainvastaisuusväitettä, koska hän ei ole tehnyt väitettä yhteisön tavaramerkin hakijan ominaisuudessa vaan tavaramerkkiasiamiehen ominaisuudessa, ei voida hyväksyä. Kanteen nostamista edeltäneistä tapahtumista ja kantajan vaatimuksista käy ilmi, että kantajan tekemän lainvastaisuusväitteen tarkoituksena on ollut sen vahvistaminen, ettei kantajaa yhteisön tavaramerkin rekisteröinnin hakijana voida laillisin perustein vaatia ilmoittamaan toista kieltä. Näin ollen kantaja on tehnyt lainvastaisuusväitteen yhteisön tavaramerkin hakijan ominai-

suudessa tarkoituksenaan saada valituslautakunnan päätös kumotuksi tai muutetuksi ja sen seurauksena hakemuksensa uudelleen käsitellyksi. Tähän päätelmään ei vaikuta se, että kantaja mainitsee ammatilliset intressinsä ja kilpailuasemansa osoittaakseen, että riidanalainen säännös on lainvastainen.

- 31 Lopuksi on todettava, että toisin kuin Espanjan hallitus on esittänyt, kantaja on ilmoittanut riittävän tarkasti ne asetuksen säännökset, joiden hän katsoo olevan lainvastaisia. Kantaja on katsonut kanteessaan asetuksen N:o 40/94 115 artiklan olevan syrjivä, ja tältä osin hän tarkoittaa erityisesti hakijalle osoitettua velvollisuutta ilmoittaa ”toinen kieli”, jonka hän hyväksyy mahdolliseksi menettelykieleksi väite-, menettämis- ja mitättömyysmenettelyissä, sekä niitä tästä velvollisuudesta aiheutuvia oikeusvaikutuksia, joista säädetään 115 artiklan muissa kohdissa. Kantaja on riitauttanut kanteessaan myös sen, että asetuksen N:o 40/94 115 artiklan 5 kohdan mukaan muita Euroopan yhteisön virallisia kieliä kuin viraston kieliä ei saa käyttää esitettäessä väite tai menettämistä tai mitättömyyttä koskeva vaatimus.
- 32 Kaiken edellä esitetyn perusteella on todettava, että siltä osin kuin lainvastaisuusväite, jonka kantaja on esittänyt riidanalaisen päätöksen kumoamiseksi tai muuttamiseksi nostamansa kanteen tueksi, koskee asetuksen N:o 40/94 115 artiklan 3 kohtaa ja asetuksen N:o 2868/95 1 artiklan 1 säännön 1 kohdan j alakohdtaa kohtaa, tämä väite on tutkittava. Tältä osin lainvastaisuusväite koskee näissä säännöksissä säädettyä velvollisuutta, jonka laajuutta ja oikeusvaikutuksia on täsmennetty tietyissä muissa asetuksen N:o 40/94 115 artiklan kohdissa.
- 33 Sitä vastoin kantajan lainvastaisuusväitettä ei voida ottaa tutkittavaksi siltä osin, kuin se koskee asetuksen N:o 40/94 115 artiklan muita säännöksiä. Asetuksen N:o 40/94 115 artiklaan sisältyvät muut säännökset eivät ole olleet riidanalaisen päätöksen perustana, koska päätös koski ainoastaan rekisteröintihakemusta ja

hakijan velvollisuutta ilmoittaa toinen kieli, jonka hän hyväksyy mahdolliseksi menettelykieleksi häntä vastaan mahdollisesti vireille saatettavien väite-, menettämisen- ja mitättömyysmenettelyiden osalta.

Pääasia

- 34 Kanne perustuu yhteen ainoaan kanneperusteeseen, joka koskee EY:n perustamissopimuksen 6 artiklaan (josta on muutettuna tullut EY 12 artikla) sisältyvän syrjäytäkiellon periaatteen loukkaamista.

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

- 35 Kantaja esittää, että asetuksen N:o 40/94 115 artiklassa säädetty kieliä koskeva järjestely johtaa siihen, että hän on niiden jäsenvaltioiden tavaramerkkiasiamiehiä, joiden kieli on yksi viraston kielistä, heikommassa kilpailuasemassa. Hänen pitää palkata kääntäjiä, kun sitä vastoin ne tavaramerkkiasiamiehet, jotka ovat viimeksi mainituista jäsenvaltioista, voivat osallistua virastossa käytäviin menettelyihin omalla äidinkielellään. Hän menettää tästä syystä asiakkaita, ja tämä koskee varsinkin Euroopan yhteisön ulkopuolelle sijoittautuneita asiakkaita, joilla täytyy asetuksen N:o 40/94 88 ja 89 artiklan mukaisesti olla edustajana virastossa joka asianajaja tai tavaramerkkiasioissa hyväksytty edustaja. Asiakkaiden menettäminen niiden asiakkaiden joukossa, jotka ovat sijoittautuneet yhteisöön, on myös todennäköistä, koska hollanninkielisen asianajajan tai tavaramerkkiasiamiehen palveluiden käyttäminen merkitsisi asiakkaalle käännöskuluja, minkä vuoksi asiakkaat valitsevat sen sijaan sellaisen asiamiehen palvelut, joka on jostain sellaisesta jäsenvaltiosta, jonka kieli on yksi viraston kielistä. Asiakkaiden menetys on puolestaan haitaksi kantajan yrityksen kaltaisen, jo vuosia tavaramerkkiasioissa hyväksi tunnetun yrityksen maineelle.

- 36 Kantaja korostaa, että ne haitat, jotka hänelle aiheutuvat siitä, että hänen täytyy turvautua kääntäjiin, eivät liity ainoastaan kääntämisestä aiheutuviin kustannuksiin vaan myös siihen vaaraan, että käännökset ovat puutteellisia. Kääntäjät tarvitsevat välttämättä tietyn ajan opetellakseen tavaramerkkiä, ja heidän on ensin opittava tiettyjä tavaramerkkeihin liittyviä peruskäsitteitä. Sen lisäksi tietyt äidinkielen ilmaisut ja sanonnat eivät ole helposti käännettävissä.
- 37 Kantaja huomauttaa olevan totta, että virasto voi aina päättää jatkaa menettelyä rekisteröintihakemuksessa käytetyllä kielellä, vaikka tämä kieli ei olisikaan yksi viraston kielistä, mutta käytäntö on kuitenkin osoittanut, että tavallisesti virasto käyttää menettelyissä toiseksi kieleksi ilmoitettua kieltä. Menettely, joka on johtanut tähän kanteeseen, on tästä ainoa poikkeus.
- 38 Kantaja esittää myös, että syrjintä ei koske pelkästään hakemusvaihetta, vaan myös esimerkiksi väitetapausta. Kantaja myöntää, että toisen kielen valitsemisesta johtuen jokainen voi joutua käymään väitemenettelyn muulla kielellä kuin äidinkielellään, mutta kantajan mukaan tämä on kuitenkin varmaa vain niille, joiden kieli ei ole yksi viraston kielistä, kun taas ne, joiden kieli on yksi näistä kielistä, saattavat saada käyttää väitemenettelyssä omaa kieltään.
- 39 Kantajan mukaan asetuksen N:o 40/94 115 artikla ja asetuksen N:o 2868/95 1 artiklan 1 säännön 1 kohdan j alakohda ovat syrjiviä säännöksiä perustamissopimuksen kannalta tarkasteltuna. Virastoa varten luotu kielijärjestely on samaan aikaan myös vastoin Euroopan talousyhteisössä käytettäviä kieliä koskevista järjestelyistä 15 päivänä huhtikuuta 1958 annettua neuvoston asetusta n:o 1 (EYVL 1958, 17, s. 385). Kantaja täsmentää, että virasto tulisi rinnastaa

asetuksessa N:o 1 tarkoitettuihin yhteisön toimielimiin ja että tässä asetuksessa ilmaistaan juuri yksi niistä yhteisön oikeuden periaatteista, joista ei voida poiketa neuvoston myöhemmällä asetuksella.

40 Toissijaisesti kantaja vetoaa siihen, että valituksenalaisella päätöksellä loukataan syrjintäkiellon periaatetta siltä osin kuin valituslautakunta on katsonut, että toisen kielen täytyy välttämättä olla yksi viraston virallisista kielistä. Kantajan mukaan viraston on syrjintäkiellon periaatteen noudattamiseksi sallittava se, että hän ilmoittaa minkä tahansa Euroopan yhteisön virallisista kielistä.

41 Vaihtoehtoisesti kantaja esittää, että mikäli ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, ettei viraston valituslautakunta ole voinut tulkita asetuksen N:o 40/94 115 artiklaa ja asetuksen N:o 2868/95 1 artiklan 1 säännön 1 kohdan j alakohdtaa perustamissopimuksen mukaisella tavalla, kantajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi itse lausua näiden säännösten laillisuudesta ja kumota riidanalaisen päätöksen päätelmiensä perusteella. Kantaja toistaa kuitenkin vielä, että valituslautakunta on velvollinen soveltamaan kyseisiä säännöksiä perustamissopimuksen mukaisella tavalla ja että se olisi siten voinut tehdä toisenlaisenkin päätöksen.

42 Kreikan hallitus esittää, että yhteisön oikeusjärjestys ei myönnä millekään tietylle viralliselle kielelle toisia kieliä parempaa asemaa ja että sekä EY:n perustamissopimuksesta että neuvoston asetuksesta N:o 1 käy ilmi monikielisyyden ja kielineutraalisuuden periaate.

43 Kreikan hallitus lainaa tältä osin myös EY 21 artiklan kolmatta kohtaa sekä EY:n perustamissopimuksen 248 artiklaa (josta on muutettuna tullut EY 314 artikla). Kreikan hallitus täsmentää, että valtiosopimus oikeutta koskevan 23.5.1969 tehdyn Wienin yleissopimuksen (Yhdistyneiden Kansakuntien sopimuskokoelma, nide 788, s. 354) 33 artiklassa määrätään yleissäännöstä,

jonka mukaan silloin, kun valtiosopimukset ovat todistusvoimaisia kahdella tai useammalla kielellä, niiden erikieliset toisinnot ovat keskenään samassa asemassa. Kreikan hallitus lisää vielä, ettei sellaista kansainvälisoikeudellista sääntöä ole olemassa, jonka perusteella yhdelle kielelle annettaisiin etusija suhteessa muihin kieliin.

- 44 Myös yhteisön tuomioistuin on myöntänyt täysin sen, että kaikilla Euroopan yhteisöjen virallisilla kielillä on samanarvoinen asema. Kreikan hallituksen mielestä kansalaisuuteen perustuvan syrjinnän kieltäminen pitää sisällään myös kieleen pohjautuvan syrjinnän kieltämisen.
- 45 Kreikan hallituksen mukaan säätäessään asetuksen N:o 40/94 115 artiklaan sisältyvästä kielistä koskevasta järjestelystä neuvosto on loukannut yhteisön primaarioikeuteen sisältyvää syrjintäkieltoa. Tämän yhteisön primaarioikeudesta poikkeamisen vakavuutta lisää vielä se, että sitä ei olla millään lailla perusteltu asetuksessa.
- 46 Kreikan hallitus täsmentää vielä lopuksi, että yhteisön hallinnossa vallitseva käytäntö käyttää tiettyjä kieliä ”työkielinä” ei loukkaa kielten samanarvoisuutta. Se huomauttaa vielä, että vaikka asetuksessa N:o 40/94 säädetyn kielistä koskevan järjestelyn tarkoituksena on helpottaa ja lyhentää menettelyitä, nämä tavoitteet hyödyttävät ainoastaan osaa asianosaisista, kun taas suuri määrä yhteisön tavaramerkin hakijoita asetetaan huonompaan asemaan. Jos on tehtävä valinta joko sen hyödyn, joka saadaan viraston työn helpottamisesta, ja sen edun, että kaikki hakijat voisivat käyttää omaa yhteisön virallista kieltä, välillä, tulisi viimeksi mainitulle edulle joka tapauksessa antaa etusija, kun otetaan huomioon erityisesti yhteisön primaarioikeus ja suhteellisuusperiaate.
- 47 Virasto korostaa, että johdetun yhteisön oikeuden säännöt ovat täysin tehokkaita niin kauan kuin yhteisön lainkäyttöelimet eivät ole todenneet niiden olevan lainvastaisia. Näin ollen virasto päättelee, että kaikki yhteisön oikeussubjektit, mukaan lukien virasto itse, ovat velvollisia noudattamaan toimielinten lainsä-

däntötoimia niin kauan kuin yhteisön tuomioistuin tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole todennut niitä lainvastaisiksi.

- 48 Virasto huomauttaa lisäksi, että yhteisön lainsäätäjä on perustanut viraston ja kaikki sen yksiköt asianomaisten säädösten täytäntöönpanoa varten, eikä tarkoituksena ole ollut, että virasto jättäisi soveltamatta näitä säädöksiä tai tutkisi niiden mahdollisen lainvastaisuuden. Tästä syystä valituslautakunta on perustellusti katsonut, ettei sillä ole toimivaltaa tutkia kantajan esiin tuomaa lainvastaisuutta.
- 49 Virasto katsoo, ettei ole viraston vaan pikemminkin neuvoston tehtävä esittää perusteluita sen osoittamiseksi, että asetuksessa N:o 40/94 säädetty kieliä koskeva järjestely on sopusoinnussa yhteisön oikeuden kanssa. Virasto muistuttaa lisäksi valituslautakunnan todenneen, ettei velvollisuus ilmoittaa toinen kieli ole syrjivä, koska kaikkien hakijoiden täytyy noudattaa tätä velvollisuutta, eli myös niiden hakijoiden, joiden rekisteröintihakemukset on tehty yhdellä viraston kielillä. Lisäksi virasto muistuttaa, että ongelmaa, joka liittyy kieliä koskevaan järjestelyyn, käsiteltiin lukuisissa neuvoston kokouksissa ja se aiheutti asetuksen antamisen viivästymisen joillakin vuosilla. Viraston mukaan se kieliä koskeva järjestely, joka viimein hyväksyttiin, turvaa samaan aikaan sekä viraston toimintakyvyn että perusoikeuksien kunnioittamisen.
- 50 Espanjan hallituksen mielestä asetuksen N:o 40/94 115 artikla ei voi olla ristiriidassa asetuksen N:o 1 kanssa, koska 115 artiklasta on säädetty myöhemmin. Asetus N:o 40/94 ei muutoinkaan ole ristiriidassa asetuksen N:o 1 kanssa. Espanjan hallituksen mukaan asetuksen N:o 40/94 115 artiklassa säädetty kieliä koskeva järjestely on kaikin puolin asianmukainen erityisesti siksi, että hakijan on mahdollista valita yksi niistä viidestä kielestä, joita yhteisössä eniten käytetään, ja että aina on mahdollista, että virastossa käytävissä menettelyissä käytetään jotain vähemmän yleisesti käytetyistä kielistä, esimerkiksi kun osapuolet ovat sopineet tällaisen kielen käyttämisestä. Espanjan hallituksen mukaan ne erot, joita kyseessä oleva kieliä koskeva järjestely voi aiheuttaa, johtuvat Euroopan yhteisön kielitilanteesta ja tarpeesta taata yhteisön elinten hyvä toiminta.

- 51 Neuvosto esittää ensiksi, että sillä oli valta poiketa asetuksella N:o 1 perustetusta kielistä koskevasta järjestelystä, koska asetus ei sisällä yhtään sellaista yhteisön oikeuden periaatetta, josta poikkeaminen ei olisi mahdollista. Lisäksi neuvoston mukaan joka tapauksessa on katsottava, ettei virasto ole asetuksessa N:o 1 tarkoitettu toimielin eikä sitä voida rinnastaa tuollaiseen toimielimeen.
- 52 Neuvoston mukaan yhteisön oikeudessa ei ole periaatetta, jonka mukaan viralliset kielet olisivat ehdottaman yhdenvertaisia. Jos asia olisi toisin, EY:n perustamissopimuksen 217 artiklaa (josta on tullut EY 290 artikla) ei olisi sisällytetty perustamissopimukseen.
- 53 Neuvoston mukaan asetuksella N:o 40/94 perustettu kieliä koskeva järjestely ei ole myöskään suhteeton. Neuvoston mukaan kyseisen järjestelyn tarkoituksena on, että yritykset voivat yhden ainoan nopean, käyttökelpoisen ja helposti saatavilla olevan menettelyn päätteeksi saada rekisteröidyn yhteisön tavaramerkin. Neuvosto huomauttaa menettelyn käyttökelpoisuuden osalta, että kun otetaan huomioon viraston rakenne ja kielenkääntäjien tarve, viraston valituslautakunnassa käytävä menettely ei voi esimerkiksi tapahtua useilla kielillä. Valinta, jonka neuvosto teki antaessaan asetuksen N:o 40/94, on perustunut toisaalta yritysten intressien ja toisaalta mahdollisten haittojen, joita kantaja tässä on tuonut esiin, punnintaan. Tässä yhteydessä neuvosto muistuttaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella on ainoastaan rajoitettu toimivalta, sekä korostaa vielä sitä, että kieliä koskeva järjestely on asianmukainen, kun otetaan huomioon erityisesti se, että rekisteröintihakemus voidaan jättää millä tahansa Euroopan yhteisöjen virallisista kielistä, että viraston kieliä on viisi ja että virasto huolehtii hakemuksen kääntämisestä ”toiselle kielelle”.
- 54 Lopuksi neuvosto esittää, että sen valintaan vaikuttivat myös varainkäyttöön liittyvät tekijät. Se huomauttaa, että jos kyseessä olevaa kieliä koskevaa järjestelyä ei olisi, virasto tarvitsisi vuosittain varoja useita kymmeniä miljoonia euroja nykyistä enemmän.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 55 Aluksi on todettava, että toisin kuin kantaja on esittänyt, tutkijalla ja valituslautakunnalla ei ollut toimivaltaa päättää olla soveltamatta asetuksen N:o 40/94 115 artiklan 3 kohtaa ja asetuksen N:o 2868/95 1 artiklan 1 säännön 1 kohdan j alakohtaa. Tällaisella päätöksellä oltaisiin väistämättä kieltäydytty noudattamasta näitä asetuksia, koska niitä olisi tulkittu vastoin niiden selvää sanamuotoa. Tällä olisi loukattu laillisuusolettaman periaatetta, jonka mukaan yhteisön säädökset ovat täysin tehokkaita niin kauan kuin toimivaltainen tuomioistuin ei ole todennut niitä lainvastaiseksi.
- 56 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on näin ollen kantajan esittämän lainvastaisuusväitteen johdosta lausuttava, onko neuvoston virastoa varten säättämä kieliä koskeva järjestely laillinen.
- 57 Kantaja on väittänyt, että asetuksen N:o 40/94 115 artikla on ristiriidassa perustamissopimuksen 6 artiklan kanssa, luettuna yhdessä asetuksen N:o 1 1 artiklan kanssa, koska 115 artiklalla loukataan sellaista yhteisön oikeuden periaatetta, jolla kielletään Euroopan yhteisöjen virallisten kielten syrjiminen.
- 58 Ensinnäkin on todettava, että asetus N:o 1 on johdettua oikeutta ja perustuu oikeudellisesti perustamissopimuksen 217 artiklaan. Jos katsottaisiin, kuten kantaja, että asetuksessa N:o 1 ilmaistaan yhteisön oikeuteen sisältyvä kielten yhdenvertaisuuden periaate, josta ei voida poiketa edes neuvoston myöhemmillä asetuksella, unohdettaisiin, että asetus N:o 1 on johdettua oikeutta. Toiseksi on todettava, etteivät jäsenvaltiot ole perustamissopimuksessa sopineet yhteisön toimielimiä ja muita elimiä varten kieliä koskevista järjestelyistä, vaan perustamissopimuksen 217 artiklassa annetaan neuvostolle mahdollisuus yksimielisellä päätöksellä päättää toimielinten kieliä koskevista järjestelyistä ja muuttaa

niitä sekä luoda kieliä koskevia toisenlaisia järjestelyitä. Tässä artiklassa ei määrätä, että neuvoston kerran jo päättämää järjestelyä ei voitaisi myöhemmin enää muuttaa. Näin ollen asetuksessa N:o 1 säädettyä kieliä koskevaa järjestelyä ei voida rinnastaa yhteisön oikeuden periaatteeseen.

- 59 Tästä seuraa, ettei kantaja voi vedota perustamissopimuksen 6 artiklaan yhdessä asetuksen N:o 1 kanssa se osoittamiseksi, että asetuksen N:o 40/94 115 artikla olisi lainvastainen.
- 60 Siitä yhteisön tavaramerkin rekisteröinnin hakijalle asetuksen N:o 40/94 115 artiklan 3 kohdassa ja asetuksen N:o 2868/95 1 artiklan 1 säännön 1 kohdan j alakohdassa asetetusta velvollisuudesta, jonka mukaan hänen tulee ”ilmoittaa toinen kieli, joka on viraston kieli ja jonka hän hyväksyy mahdollisessa menettelyssä käytettäväksi kieleksi väite-, menettämisen- ja peruuttamismenettelyissä”, on todettava, että vastoin kantajan ja Kreikan hallituksen väitteitä näillä säännöksillä ei loukata syrjintäkiellon periaatetta.
- 61 Ensinnäkin asetuksen N:o 40/94 115 artiklan 3 kohdan sanamuodosta käy ilmi, että ilmoittaessaan toisen kielen hakija hyväksyy vain sen, että tätä kieltä voidaan käyttää menettelykielenä väite-, menettämisen- ja mitättömyysmenettelyissä. Tästä seuraa, kuten asetuksen N:o 40/94 115 artiklan 4 kohdan ensimmäisessä virkkeessä todetaan, että niin kauan kuin hakija on ainoa osapuoli viraston menettelyssä, menettelykielenä on rekisteröintihakemusta jätettäessä käytetty kieli. Näin ollen näiden menettelyjen osalta asetuksessa N:o 40/94 ei säädetä, että eri kieliä kohdeltaisiin eri tavoin, koska asetuksella juuri taataan, että sitä kieltä, jolla hakemus on jätetty, käytetään menettelykielenä ja näin ollen sinä kielenä, jolla menettelyyn liittyvät päätökset on laadittava.

62 Siltä osin kuin asetuksen N:o 40/94 115 artiklan 3 kohdan mukaan hakijan on ilmoitettava toinen kieli, jotta sitä mahdollisesti voitaisiin käyttää menettelykielenä väite-, menettämisen- ja mitättömyysmenettelyissä, on todettava, että tällä säännöksellä on pyritty siihen hyväksyttävään tavoitteeseen, että löydetäisiin kieliä koskeva ratkaisu sellaisissa tapauksissa, joissa useamman osapuolen välisessä väite-, menettämisen- tai mitättömyysmenettelyissä osapuolet eivät ole valinneet samaa kieltä eivätkä oma-aloitteisesti pääse yhteisymmärrykseen menettelykielestä. Viimeksi mainitun osalta on huomautettava vielä, että asetuksen N:o 40/94 115 artiklan 7 kohdan mukaan väite-, menettämisen- ja mitättömyysmenettelyiden osapuolet voivat yhteisen sopimuksen perusteella ilmoittaa minkä tahansa Euroopan yhteisöjen virallisista kielistä menettelykieleksi; tämä on mahdollisuus, joka soveltuu erityisesti niille osapuolille, joiden suosima kieli on sama.

63 Pyrkinessään määrittämään, mikä on menettelykielenä siinä tapauksessa, että eri kielet valinneet osapuolet eivät pääse yhteisymmärrykseen menettelyssä käytettävästä kielestä, neuvosto on tehnyt tarkoituksenmukaisen ja päämääräänsä oikein suhteutetun valinnan, vaikka se onkin päätynyt kohtelemaan yhteisön virallisia kieliä eri tavoin. Asetuksen N:o 40/94 115 artiklan 3 kohta antaa yhtäältä tavaramerkkirekisteröinnin hakijalle tilaisuuden valita väite-, menettämisen- tai mitättömyysmenettelyissä käytettäväksi kieleksi yhden niistä kielistä, joita osataan eniten Euroopan yhteisössä, sen tilanteen varalta, että hakijan ensimmäiseksi kieleksi valitsema kieli ei ole menettelyn toisen osapuolen valitsema kieli. Toisaalta rajatessaan tuon valinnan ainoastaan sellaisiin kieliin, joita osataan eniten Euroopan yhteisössä, ja pyrkiessään näin estämään sen, että menettelykielenä olisi täysin erilainen kieli kuin ne kielet, joita menettelyn toinen osapuoli osaa, neuvosto ei ole ylittänyt sitä, mikä oli tarpeen tavoitellun päämäärän saavuttamiseksi (asia 222/84, Johnston, tuomio 15.5.1986, Kok. 1986, s. 1651, 38 kohta; Kok. Ep. VIII, s. 621 ja asia C-285/98, Kreil, tuomio 11.1.2000, Kok. 2000, s. I-69, 23 kohta).

64 Lopuksi on vielä todettava, että kantaja ja Kreikan hallitus eivät voi vedota perustamissopimuksen 8 d artiklaan (josta on muutettuna tullut EY 21 artikla) Amsterdamin sopimuksella lisättyyn kohtaan, jonka mukaan ”jokainen unionin

kansalainen voi kirjoittaa tässä artiklassa tai 7 artiklassa tarkoitettulle toimieli-melle tai elimelle jollakin 314 artiklassa mainitulla kielellä ja saada vastauksen samalla kielellä”. EY 21 artiklassa viitataan parlamenttiin ja oikeusasiamieheen, ja EY 7 artiklassa mainitaan parlamentti, neuvosto, komissio, yhteisön tuo-mioistuin, tilintarkastustuomioistuin, talous- ja sosiaalikomitea ja alueiden komitea. Vaikka kyseessä oleva virkettä ajallisesti sovellettaisiinkin tämän tuo-mion kohteena olevaan tapaukseen, ei virastoa ole mainittu EY 7 ja EY 21 ar-tiklassa tarkoitettujen toimielinten ja muiden elinten joukossa.

- 65 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että kanne on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

- 66 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeu-denkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian ja vastaaja on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, kantaja vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan ja se veloitetaan korvaamaan viraston oikeu-denkäyntikulut.
- 67 Helleenien tasavalta, Espanjan kuningaskunta ja Euroopan unionin neuvosto väliintulijoina vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan ensimmäisen oikeus-asteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan ensimmäisen ala-kohdan mukaisesti.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(laajennettu neljäs jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

- 1) Kanne hylätään.

- 2) Kantaja vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se veloitetaan korvaamaan vastaajan oikeudenkäyntikulut.

- 3) Väliintulijat vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Mengozzi

García-Valdecasas

Tiili

Moura Ramos

Cooke

Julistettiin Luxemburgissa 12 päivänä heinäkuuta 2001.

H. Jung

P. Mengozzi

kirjaaja

laajennetun neljännen jaoston puheenjohtaja

